The History and Theology of the Most Legendary Prayer

Rabbi Judah Kerbel Queens Jewish Center September 10, 2019/יי אלול תשעייט We lend power to the holiness of this day. For it is tremendous and awe filled, and on it your kingship will be exalted, your throne will be established in loving-kindness, and you will sit on that throne in truth.

It is true that you are the one who judges, and reproves, who knows all, and bears witness, who inscribes, and seals, who reckons and enumerates. You remember all that is forgotten. You open the book of records, and from it, all shall be read. In it lies each person's insignia. And with a great shofar it is sounded, and a thin silent voice shall be heard. And the angels shall be alarmed, and dread and fear shall seize them as they proclaim: behold! the Day of Judgment on which the hosts of heaven shall be judged, for they too shall not be judged blameless by you, and all creatures shall parade before you as a herd of sheep. As a shepherd herds his flock. directing his sheep to pass under his staff, so do you shall pass, count, and record the souls of all living, and decree a limit to each persons days, and inscribe their final judgment.

On Rosh Hashanah it is inscribed, and on Yom Kippur it is sealed - how many shall pass away and how many shall be born, who shall live and who shall die, who in good time, and who by an untimely death, who by water and who by fire, who by sword and who by wild beast, who by famine and who by thirst, who by earthquake and who by plague, who by strangulation and who by lapidation, who shall have rest and who wander, who shall be at peace and who pursued, who shall be serene and who tormented, who shall become impoverished and who wealthy, who shall be debased, and who exalted.

But repentance, prayer and righteousness avert the severity of the decree.

For your praise is just as your name. You are slow to anger and quick to be appeased. For you do not desire the death of the condemned, rather, that they turn from their path and live and you wait for them until the day of their death, and if they repent, you receive them immediately. (It is true -) [For] you are their Creator and You understand their inclination, for they are but flesh and blood. We come from dust, and return to dust. We labour by our lives for bread, we are like broken shards, like dry grass, and like a withered flower; like a passing shadow and a vanishing cloud, like a breeze that passes, like dust that scatters, like a fleeting dream. But You are the king who lives eternal.

ינתחתה קאבה לכל בריים בי היא נוֹרְא וְאָים

יבו תּנְשָׁה עָלְכוּתָך וְיִפּוֹן בְּחֶסֶד בִּסְאֶךּ

יבו תּנְשָׁה עַלְכוּתָך וְיִפּוֹן בְּחֶסֶד בִּסְאֶךּ

יְתְלֵּכֹּר כָּל הַנִּשְׁכְּחוֹת וְתִּפְתַח אֶת סֵפֶר הַוּּכְרוֹנוֹת וְתִפְתַח אֶת סֵפֶר הַוּּכְרוֹנוֹת וְתִפְתַח אֶת סֵפֶר הַוּּכְרוֹנוֹת וְתִבְּשׁ אָת סֵפֶר הַוּּכְרוֹנוֹת וְתַבְּשׁ אָת סֵפֶר הַוּּכְרוֹנוֹת וְתַבְּשׁ אִת סֵפֶר הַוֹּבְיוֹוֹת וְתַבְּשׁ אִת סֵפֶר הַוּבְּיוֹן בְּיִים בּוֹ וְתִלְּכִּר בְּבִּין אִמְרוֹ בְּבְּיוֹן בְּבְּיוֹן בְּבְּיוֹן בְּבְּיִי מֶרוֹן בְּבָּיוֹ הַבְּיוֹן לְפָנֶיף בִּבְיִי מֶרוֹן בְּבִּין בְּיִין לִפְנֶיך בִּבְיוֹ מִחָרוֹן בְּבָּיוֹ בִּיִּין וְתִּפְלָד צִל צְבָא מְרוֹם בַּדִּין בְּבְּיוֹ הַתְּיִם בְּיִן בְּבִיי מָרוֹן בְּבָּיִי מָרוֹן בְּבָּיִי מָרוֹן בְּבָּיִי מָרוֹן בְּבָּיִי בְּבִּיוֹ בְּבְּיִי מָרוֹן בְּבָּיִי בְּבִיי מָרוֹן בְּבָּיִי בְּבִיי מָרוֹן בְּבָּבְיִר בּאנוֹ תַּתְשִׁל בְּרִי, מִבְּבִיר צְאנוֹ תַּמְלִים בִּיִּין הַבְּבְּיִי בְּבִיי מָרוֹן בְּבָּיִי בְּיִים בִּיוֹ בְּבְּיִי בְּבִיי בְּבִיי מָרוֹן בְּבָּיִי בְּבְּיִי בְּבְּיִי בְּבִיי מָרוֹן בְּבָּיִי בְּבְּיִי בְּבִיי מָרוֹן בְּבְּבִיי בְּבִיי בְּבִיי בְּבִּיי בְּבִיי בְּבִיי בְּבִּיי בְּבִיי בְּבְּייִם בִּיוֹבְיי בְּבְּיי בְּבִיי בְּרִיי וְתִבְּלָּב בִּיי בְּיִי בְּבִיי מָרוֹן בְּבְּיִי בְּבְּיי בְּבִיי בְּבִיי בְּבִיי בְּבִּיי בְּבִיי בְּבִיי בְּבִּיי בְּבִיי בְּיִי בְּיִי בְּבִיי בְּבִיי בְּבִיי בְּבִיי בְּבִיי בְּבִּיי בְּבִיי בְּיִיי בְּבִיי בְּיִבְיי בְּבִיי בְּיִבְּיי בְּבִיי בְּיִיי בְּיִיי בְּיִי בְּיִי בְּיִי בְּיִי בְּיִי בְּיִי בְּייִי בְּבְייִי בְּיִבְּיי בְּבְייִי בְּבְייִי בְּבְּיִי בְּיִייִי בְּבִיי בְּבִיי בְּיִיי בְּבְּיי בְּבְייִי בְּבְייִבְיי בְּבְּייִי בְּבְּייִי בְּבְּייִי בְּבְייי בְּיִיי בְּייִי בְּייִי בְּייִי בְּבְּיי בְּיִי בְּבִיי בְּיִיי בְּיִייְיוּי בְּבִיי בְּייִי בְּבִיי בְּבִייי בְּיִיי בְּבְּיי בְּבְיי בְּבִייי בְּיוּי בְּבְיי בְּיִיי בְּיִיוּי בְּבְייִי בְּבְייִי בְּבְיי בְּבְייי בְּבִיי בְּבִּיי בְּיִיי בְּיִיי בְּבְייִי בְּבִיי בְּבְּיי בְּיִיי בְּיִבְייִי בְּיוּי בְּבְיי בְּיוּבְייִי בְּיִיי בְּיִיי בְּבְּייִי בְּיוּבְייִי בְּיִיי בְ

בְּרְאשׁ הַשָּׁנָה יִפֶּתבוּן וּבְיוֹם צוֹם כִּפּוּר יֵחָתֵמוּן כַּפֶּה יַעַבְרוּן וְכַפֶּה יִבָּרָאוּן מִי בְחָנֶה וּמִי לֵא בְּקֵצוֹ מִי בַחֶנֶב וּמִי בַחֵיָּה מִי בַחֶנֶב וּמִי בַפֵּנָפָ מִי בָרְעַשׁ וּמִי בַפְּנָפָ מִי יָנוּחַ וּמִי יָנוּעַ מִי יָנוּחַ וּמִי יָנוּעַ מִי יִשְׁקֵט וּמִי יָנוּעַ מִי יִשְׁקֵט וּמִי יָנוּעַ

> מִי יִשָּׁלֵו וּמִי יִתְיַסֶּר מִי יַעֲנִי וּמִי יַעֲשִׁיר מִי יִשְׁפַּל וּמִי יָרוּם

> > יּתְשׁוּבָה וּתְפָלֶה וּצְדָקָה מַעֵבִירִין אֵת רֹעַ הַנָּזֶרָה

כִּי כְּשִׁמְךְ כֵּן תִּהָלֶתֶךְ קַשֶּׁה לְכְעוֹס וְנוֹחַ לְרְצוֹת כִּי לֹא תַחְפֹּץ בְּמוֹת הַמֵּת כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדַּרְכּוֹ וְחָנָה וְעֵד יוֹם מוֹתוֹ תִּחָכֵּה לוֹ אִם יַשׁוּב מִנֵּד תִּקַבְּלוֹ

> אֶמֶת כִּי אַתָּה הוּא יוֹצְרֶם וְיוֹדֵעַ יִצְרֶם בָּי הֵם בָּשִׁר וָדָם בְּנַפְשׁוֹ יָבִיא לַחְמוֹ מְשׁוּל כְּחֲרֶס הַנִּשְׁבָּר הָלָצִיר יָבִשׁ וּכְצִיץ נוֹבֵל כְּחֲרֶס הַנִּשְׁבָּר וּכִרוּחַ נוֹשֶׁבֵת וּכָאַבָּק פּוֹרָחַ וְכַחַלוֹם יַעוּף וּכִרוּחַ נוֹשֶׁבֵת וּכָאַבָּק פּוֹרָחַ וְכַחַלוֹם יַעוּף

וְאֵתָּה הוּא מֶלֶךְּ אֵל חֵי וְקַיֶּם אֵין קִצְבָּה לִשְׁנוֹתֶיךּ וְאֵין קֵץ לְאוֹרֶךּ יָמֶיךּ שִׁמְךְ לָשֵׁעֵר מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדֶךְ וְאֵין לְכָּרֵשׁ עֵילוֹם שְׁמֶךּ שִּמְךְ נָאֶה לְךְּ וְאַתָּה נָאֶה לִשְׁמֶךּ וּשְׁמֵנוּ קֵרָאתָ בִּשְׁמֶךּ

אֲשֵׂה לְמַעוֹ שְׁמֶדּ וְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְדּ עַל מַקְדִּישִׁי שְמֶדּ בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁקְדְּ הַנַּעֲרָץ וְהַנִּקְדָּשׁ דְבִי מַעְלָה עִם דְּרֵי מַשָּׁה קוֹרְאִים וּמְשַׁלְשִׁים בְּשָׁלּוּשׁ קְדֵשָׁה בּקִדש בּקִדשׁ

1. ספר אור זרוע חלק ב - הלכות ראש השנה סימן רעו

מצאתי מכתב ידו של הייר אפרים מבונא בר יעקב. שרי אמנון ממגנצא יסד ונתנה תוקף על מקרה הרע שאירע לו וזייל

מעשה ברי אמנון ממגנצא שהיה גדול הדור ועשיר ומיוחס ויפה תואר ויפה מראה והחלו השרים וההגמון לבקש ממנו שיהפך לדתם וימאן לשמוע להם ויהי כדברם אליו יום יום ולא שמע להם ויפצר בו ההגמון ויהי כהיום בהחזיקם עליו ויאמר חפץ אני להועץ ולחשוב על הדבר עד שלשה ימים וכדי לדחותם מעליו אמר כן ויהי אך יצוא יצא מאת פני ההגמון שם הדבר ללבו על אשר ככה יצא מפיו לשון ספק שהיה צריך שום עצה ומחשבה לכפור באלקים חיים ויבוא אל ביתו ולא אבה לאכול ולשתות ונחלה ויבואו כל קרוביו ואוהביו לנחמו וימאן להתנחם כי אמר ארד אל ניבי אבל שאולה ויבך ויתעצב אל לבו ויהי ביום השלישי בהיותו כואב ודואג וישלח ההגמון אחריו ויאמר לא אלך ויוסף עוד הצר שלוח שרים רבים ונכבדים מאלה וימאן ללכת אליו ויאמר ההגמון מהרו את אמנון להביאו בעל כרחו וימהרו ויביאו אותו ויאמר לו מה זאת אמנון למה לא באת אלי למועד אשר יעדת לי להועץ ולהשיב לי דבר ולעשות את בקשתי ויען ויאמר אמנון אני את משפטי אחרוץ כי הלשון אשר דבר ותכזב לך דינה לחתכה כי חפץ היה רי אמנון לקדש את הי על אשר דבר ככה ויען ההגמון . ויאמר לא כי הלשון לא אחתוך כי היטב דברה אלא הרגלים אשר לא באו למועד אשר דברת אלי אקצץ ואת יתר הגוף איסר ויצו הצורר ויקצצו את פרקי אצבעות ידיו ורגליו ועל כל פרק ופרק היו שואלין לו התחפוץ עוד אמנון להפך לאמונתנו ויאמר לא ויהי ככלותם לקצץ צוה הרשע להשכיב את ר׳ אמנון במגן אחד וכל פרקי אצבעותיו בצידו וישלחהו לביתו הכי נקרא שמו ר $^{\prime}$ אמנון כי האמין באל חי וסבל על אמונתו יסורין קשין מאהבה רק על הדבר שיצא מפיו. אחר הדברים האלו קרב מועד והגיע רייה בקש מקרוביו לשאת אותו לבית הכנסת עם כל פרקי אצבעותיו המלוחים ולהשכיבו אצל שייצ. ויעשו כן ויהי כאשר הגיע שייצ לומר הקדושה וחיות אשר הנה אייל רי אמנון אמתן מעט ואקדש את השם הגדול ויען בקול רם ובכן לך תעלה קדושה כלומר שקדשתי את שמך על מלכותך ויחודך ואחייכ אמר ונתנה תוקף קדושת היום ואמר אמת כי אתה דיין ומוכיח כדי להצדיק עליו את הדין שיעלו לפניו אותן פרקי ידיו ורגליו וכן כל הענין והזכיר וחותם יד כל אדם בו ותפקוד נפש כל חי שכך נגזר עליו בר״ה. וכשגמר כל הסילוק נסתלק ונעלם מן העולם לעין כל ואיננו כי לקח אותו אלקים ועליו נאמר מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגוי. אחר הדברים והאמת אשר הועלה רי אמנון ונתבקש בישיבה של מעלה ביום השלישי לטהרתו נראה במראות הלילה לרבנא קלונימוס בן רבנא משולם בן רבנא קלונימוס בן רבנא משה בן רבנא קלונימוס ולימד לו את הפיוט ההוא ונתנה תוקף קדושת היום ויצו עליו לשלוח אותו בכל התפוצות הגולה להיות לו עד וזכרון ויעש הגאון כן:

THE TALE OF RABBI AMNON

I found a manuscript by Rabbi Ephraim ben Jacob of Bonn [12th cent.], describing how Rabbi Amnon of Mainz came to compose the liturgical poem beginning, "And we shall express the powerful sanctity," after a misfortune that had happened to him. The manuscript follows:

This is the story of what happened to Rabbi Amnon of Mainz, who was one of the great men of his generation, and rich, and of good family, and handsome, and well-formed. The lords and the archbishop began to demand that he convert to their religion, and he refused to listen to them. And it came to pass, after they had spoken to him day after day and he would not listen to them, though the archbishop himself was urging him, that one day he said to them, "I wish to take counsel and to think about this matter for another three days." He said this to put them off.

And it came to pass, that the moment he had left the presence of the archbishop he took it to heart that he had allowed a word of doubt to leave his lips, as though he needed to take counsel and thought to deny the living God.

So he went home, and would neither eat nor drink, and fell sick. And all his near ones and loved ones came to console him, but he refused to be consoled. For he said, "I shall go down to the grave mourning, because of what I have said." And he wept, and was sad at heart.

And it came to pass on the third day, while he was in pain and anxiety, that the archbishop sent after him. And he said, "I shall not go." And his foe continued to send many and ever more distinguished lords. But Rabbi Amnon still rever more distinguished lords.

fused to go to the archbishop.

Then the archbishop said, "Bring Amnon against his will immediately." So they hurried and brought him. And he said to him, "What is this, Amnon? Why have you not come to reply to me and to do my desire at the end of the time you set for yourself in which to take counsel?"

set for yourself in which to take confiser.

And Amnon answered and said, "I shall pronounce my own sentence. Let the tongue that spoke and lied to you be cut out." For Rabbi Amnon wished to sanctify God, because he had thus spoken.

Then the archbishop answered and said, "No, the tongue I shall not cut out, for it spoke well. But the feet that did not come to me at the time you set I shall lop off, and the rest of the body I shall punish." Then the oppressor commanded, and they lopped off the fingers of Rabbi Amnon's hands and his feet. At every finger they asked him, "Will you be converted, Amnon?" And be said, "No."

And it came to pass when they had finished lopping off his fingers, that the wicked man ordered Rabbi Amnon to be laid on a shield, with all his fingers at his side. And he sent him home. He was rightly called Rabbi Amnon [the faithful one"], for he had faith in the living God and lovingly suffered severe afflictions, simply because of one word he had spoken.

After these events, the Days of Awe approached, and Rosh ha-Shanah arrived. Rabhi Amnon asked his relatives to bear him to the House of Prayer just as he was, and to lay him down near the Reader. They did so. And it came to pass, when the Reader came to recite the Kedushah [Sanctification], that Rabbi Amnon said to him, "Hold, and I shall sanctify the great Name of God." And he cried in a loud voice, "And thus may the Sanctification ascend to you," that is to say, I have sanctified your Name for the sake of your King ship and your Unity. And afterward he said, "And we shall express the powerful sanctity of this day." And he said, "It is true that you are the Judge and Arbiter," in order to jus the verdict, that those same fingers of his hands and his feet might rise before God, as well as the memory of the entire incident. And he said, "And the scal of every man's hand is on it . . . and You remember the soul of every living thing, for his fate was so decreed on Rosh ha-Shanah. When he had ended, his own end came, and he vanished from the earth before the eyes of all, for God had taken him. Of him it is said (Ps. 31:20): "O how abundant is Thy goodness, which Thou hast laid up for them that fear Thee.

Three days after Rabbi Amnon had been called to the Academy on High, he appeared to Rabbi Kalonymos ben Rabbi Meshullam [ca. 1100] in a dream of night, and taught him the liturgical poem beginning, "And we shall express the powerful sanctity of the day." And he ordered him to send it to all the Diaspora, to be his testimony and remembrance. Rabbi Kalonymos did so. [Or Zarua, Hilkhot Rosh

2. תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף טז עמוד ב

ואמר רבי יצחק: ארבעה דברים מקרעין גזר דינו של אדם, אלו הן: צדקה, צעקה, שינוי השם, ושינוי מעשה. צדקה - דכתיב וצדקה - דכתיב ויצעקו אל ה' בצר להם וממצקותיהם יוציאם, שינוי השם - דכתיב שרי אשתך לא תקרא את שמה שרי כי שרה שמה, וכתיב וברכתי אתה וגם נתתי ממנה לך בן, שינוי מעשה - דכתיב וירא האלהים את מעשיהם, וכתיב וינחם האלהים על הרעה אשר דבר לעשות להם ולא עשה.

2. Talmud Rosh HaShannah 16b

And Rabbi Yitzḥak said: A person's sentence is torn up on account of four types of actions. These are: Giving charity, crying out in prayer, a change of one's name, and a change of one's deeds for the better. Giving charity, as it is written: "And charity delivers from death"; crying out in prayer, as it is written: "Then they cry to the Lord in their trouble, and He brings them out of their distresses"; a change of one's name, as it is written: "As for Sarai your wife, you shall not call her name Sarai, but Sarah shall her name be", and it is written there: "And I will bless her, and I will also give you a son from her"; a change of one's deeds for the better, as it is written: "And God saw their deeds", and it is written there: "And God repented of the evil, which He had said He would do to them, and He did not do it".

2. מהרשייא חידושי אגדות מסכת ראש השנה דף טז עמוד ב

ואלו הגי יסדן הפייט תשובה תפלה צדקה מעבירין את רוע הגזרה אבל שינוי השם ושינוי מקום לדברי י״א לא זכרן הפייטן שהם גם כן מעבירין הגזרה כדקאמר הכא ולפום ריהטא איכא למימר בזה דלא זכר הפייטן אלא זכרן הפייטן שהם גם כן מעבירין הגזרה שבאה בשביל חטא משא״כ שינוי השם ושינוי מקום דלא באו לשנות הגזרה שבאה על חטא דהא שינוי השם משרה יליף ושינוי המקום מאברהם דודאי לאו משום חטא צוה לשנות שם שרה ומקום דאברהם

4. דברי הימים ב פרק ז פסוק יד

וְיִפֶּנְעוּ עַמִּי אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמִי עֲלֵיהֶם וְיִתְפַּלְלוּ וִיבַקְשׁוּ פָּנֵי וְיָשֻׁבוּ מִדַּרְכֵיהֶם הָרָעִים וַאֲנִי אֶשְׁמַע מִן הַשָּׁמַיִם וְאֶסְלַח לְחַשָּאתָם וְאֶרְפָּא אֶת אַרְצָם :

4. II Chronicles 7:14

When My people, who bear My name, humble themselves, pray, and seek My favor and turn from their evil ways, I will hear in My heavenly abode and forgive their sins and heal their land.

5. תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת תענית פרק ב

א״ר לעזר **שלשה דברים מבטלין את הגזירה קשה ואלו הן תפלה וצדקה ותשובה** ושלשתן בפסוק אחד [דברי הימים ב ז יד] ויכנעו עמי אשר נקרא שמי עליהם ויתפללו זו תפלה ויבקשו פני זו צדקה כמה דאת אמר [תהילים יז טו] אני בצדק אחזה פניך [דברי הימים ב ז יד] וישבו מדרכיהם הרעים זו תשובה

6. ספר יונה פרק ג פסוקים ה-ח

וַיִּאֲמֶינוּ אַנְשֵׁי נֵינְוָה בֵּאלהֵים וַיִּקְרְאוּ־צוֹם וַיִּלְבְּשִׁוּ שַׁלֹּים מִגְּדוֹלֶם וְעַדִּקְטַנְּם: וַיִּגְע הַדְּבָר אֶלּמֶלֶך נֵינְוֹה וָלָקָם מִּבְּקְאוֹ וַיַּצְמֶר וְיִּבְּטְ שַׁלִּים מִגְּדוֹלֶם וְעַדְּקְטַנְּם: וַיִּגְע הַדְּבָר אֲדַרְתָּוֹ וַנְיָבֶס שַׁק וַיָּשֶׁב עַלּהָאֵפֶר: וַיַּזְעִׁק וַיֹּאמֶר בְּנֵינְוֹה מִפַּעם הַמֶּלֶדְ וּנְדֹלֶיו לֵאמֶר הָאָדְׁם וְהַבְּּהַתְּ מֵלְים הָבָּקָר וְהַצֹּאוֹ אֵל־יִשְמוּ מְאוּמָה אַל־יִרְעוּ וּמֵיִם אֵעֵּר בְּכַפֵּיהֵם: אֵלהִים בְּחָזָקָה וָיָשָׁבוּ אִישׁ מִדַּרְכִּוֹ הַרָעָּה וּמִרְכִּוֹ הַרָעָׁה וּמִרְכִּוֹ הַרָעָׁה וּמְרָבְּה

6. Jonah 3:5-8

The people of Nineveh believed God. They proclaimed a fast, and great and small alike put on sackcloth. When the news reached the king of Nineveh, he rose from his throne, took off his robe, put on sackcloth, and sat in ashes. And he had the word cried through Nineveh: "By decree of the king and his nobles: No man or beast—of flock or herd—shall taste anything! They shall not graze, and they shall not drink water! They shall be covered with sackcloth—man and beast—and shall cry mightily to God. Let everyone turn back from his evil ways and from the injustice of which he is guilty.

7. מטה משה עמוד העבודה דיני שופר סימן תתיח

ואומר ונתנה תוקף, ואחר כך ותשובה ותפלה וצדקה. כך נמצא בכל המחזורים חדשים גם ישנים. רק חדשים מקרוב באו אומרים ותפלה וצדקה ותשובה...

ונראה דאין לשנות כלל, כמו שכתב בדרשות מהריייל (יום כפור יייא) וזייל, אמר מהריייל, שגגה הוא ביד המגיהים את הספרים של הציבור, שמא המסדר היה גדול יותר מהמגיה. כל שכן הכא דאין לשבש ספרים קדמונים, דלא אשתמיט שום אחד מהם שהיה כותבם בזה הסדר, וכן יסד הפייטן ביוצר דשבת שובה סדר תשובה תפלה צדקה. וכן המהריייל שהיה מדקדק בכל מלה ומלה היה אומר ותשובה ותפלה וצדקה, דלא כסדר קראי. ואמר תשובה ותפלה רצה לומר עייי התשובה הקדומה לתפלה וצדקה, על דרך נירו לכם ניר (ירמיה ד, ג). ואפשר שזהו היה כוונת המסדר, ומי יבא אחר המלך שכבר עשהו, דודאי התשובה קודם, דאי לא ישב מדרכו הרעה מה לו לזעוק עוד על פני המלך ה' בתפלה.

8. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף עד עמוד א

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק: נימנו וגמרו בעלית בית נתזה בלוד: כל עבירות שבתורה אם אומרין לאדם עבור ואל תהרג - יעבור ואל יהרג, חוץ מעבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים. ועבודה זרה אומרין לאדם עבור ואל תהרג מנין שיעבוד ואל לא! והא תניא, אמר רבי ישמעאל: מנין שאם אמרו לו לאדם עבוד עבודה זרה ואל תהרג מנין שיעבוד ואל יהרג - תלמוד לומר וחי בהם - ולא שימות בהם. יכול אפילו בפרהסיא - תלמוד לומר ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי.

8. Talmud Sanhedrin 74a

Rabbi Yoḥanan says in the name of Rabbi Shimon ben Yehotzadak: The Sages who discussed this issue counted the votes of those assembled and concluded in the upper story of the house of Nitza in the city of Lod: With regard to all other transgressions in the Torah, if a person is told: Transgress this prohibition and you will not be killed, he may transgress and not be killed, except for those of idol worship, forbidden sexual relations, and bloodshed. And should one not transgress the prohibition of idol worship to save his life? But isn't it taught in a baraita: Rabbi Yishmael said: From where is it derived that if a person is told: Worship idols and you will not be killed, from where is it derived that he should worship the idol and not be killed? The verse states: "and he shall live by them" (Leviticus 18:5), , but they were not given so that one will die through them. One might have even in public, i.e., in the presence of many people. Therefore, the verse states: "Neither shall you profane My holy name; but I will be hallowed among the children of Israel: I am the Lord Who sanctifies you" (Leviticus 22:32).

9. Prof. Reuven Kimmelman, "U-Netaneh Tokef as a Midrashic Poem," in *The Experience of the Jewish Liturgy*, p. 119

Nonetheless, instead of introducing them, *U-n'taneh tokef* serves as a *siluk* introducing the K'dushah though ostensibly it has nothing to do with the K'dushah. This liturgical role may be ascribed to the story of the martyrdom of R. Amnon of Mainz. In his book Or Zaru'a, R. Yitzhak b. Moshe of Vienna (1189.–1250), a student of the great liturgical scholar R. Avraham b. Azriel, attributes the story to R. Ephraim of Bonn. Ephraim, who lived through the Second Crusade of 1146 in his youth and chronicled it in his Sefer z. khirah, tells that R. Amnon recited U-n. taneh tokef as he was dying. Since Amnon died for the sake of k'dushat ha-shem (the sanctification of the Name), the Hebrew term for martyrdom, for his refusal to apostatize and convert to Christianity, *U-n'taneh tokef* became associated with the K'dushah and his own martyrdom. This is supported by the strophe that transitions from the *U-n'taneh tokef* to the K'dushah: "Sanctify Your name by virtue of those who sanctify Your name." "Those who sanctify Your name" refers to those who recite the K'dushah, which begins, "We will sanctify Your name," as well as to those who are martyred for k'dushat ha-shem. The request itself is based on a feature of the theology of Ezekiel, that God must sanctify His name (i.e., clear his name) by redeeming Israel lest their exile be attributed to God's inability to redeem His people, entailing a desecration of the divine name (i.e., a tarnishing of God's reputation).

10. Rabbi Dr. Kenneth Brander, "U-Netaneh Tokef: Will the Real Author Please Stand Up," from From Within the Tent (Mitokh Ha-Ohel): The Festival Prayers, p. 86

Perhaps R. Amnon represents the community of Mainz. His name comes from the word *emunah*, faith. He represented the acts of faith performed by the members of the community of Mainz, Speyer, and Worms. People of *emunah* scribed the message of U-Netaneh Tokef through the lives they led. Whether R. Amnon was a single individual or a composite of many individuals who sacrificed their lives, it is he or they who wrote the prayer through their actions. Perhaps this is what is being related when R. Yitzchak of Vienna sources the story of *U-Netaneh Tokef*. For he uses the following language: "that R. Amnon instituted *U-Netaneh Tokef*. He never mentions that R. Amnon actually composed it, but that he instituted it, possibly alluding to the fact that the prayer already existed.

11. Rabbi Pini Dunner, "The Legend of Rabbi Amnon Reconsidered"

But while this is both a wonderful lesson and appropriately timed, the legend of Rabbi Amnon is exactly that – a legend. Despite our detailed knowledge of rabbinic leadership in the Rhineland during this era, there is absolutely no record of a Rabbi Amnon in Mainz, or anywhere else for that matter.

Additionally, the torture and death of Rabbi Amnon bear remarkable similarities to the martyrdom story of the seventh century Catholic saint, Emmeram of Regensburg. Traditional German folklore is full of stories which include shocking and gratuitous violence. As recently as the nineteenth century, the Struwwelpeter moral lessons short-story collection for children included the alarmingly violent Die Geschichte vom Daumenlutscher, in which a mother warns her son not to suck his thumbs, and after he disobeys her a roving tailor comes along and cuts off his thumbs with a giant pair of scissors. The rest of the stories in the collection are similarly grotesque.

Clearly the Rabbi Amnon story dovetails with a familiar literary genre. It was also recorded for posterity at a time when German Jewry was reeling from Crusader atrocities against Jews. What is certain is that it has nothing whatsoever to do with the composition of *Unetaneh Tokef*, a fact that was proven beyond any doubt when the very same prayer was found in an eleventh century middle-eastern Cairo Genizah fragment.

12. Prof. Reuven Kimmelman, "U-Netaneh Tokef as a Midrashic Poem," in *The Experience of the Jewish Liturgy*, p. 137

What, then, is the relationship among the three that is relevant to the thesis of U-n'taneh tokef? T'shuvah starts with our relationship with the self, t'fillah addresses our relationship with God, and tz'daqah works on our relationship with others. The focus moves inward, upward, and outward, for t'shuvah is inner-directed, t'fillah is God-directed, and tz'daqah is other-directed. The first involves the mind, the second the tongue, and the third the hand, thereby advancing from thought to word to deed. T'shuvah means we care enough about ourselves to strive for our ideal self. T'fillah means we care enough about God to make ourselves worthy of His concern and assessment. Tz'daqah means we care enough about others to help them in their need. In turning to others, God turns to us. Putting ourselves in order, repairing our relationship with God, and working on improving our relationship with others help overcome our isolation, cushioning the impact. By enhancing our capacity to withstand the vicissitudes of life, we are able to muster the fortitude to believe this too will pass.